

[Viggo Starcke.]

vest, samt Danmarks placering nord for den mellemeuropæiske slette har bragt Danmark i en udsat stilling; og denne udsatte stilling er årsagen til, at vi er medlem af Atlantpagten.

Den tekniske udvikling har medført, at et pludseligt, uvarslet angreb for en modstander vil være både det billigste og det virkningsfuldeste. Danmarks egne erfaringer fra den 9. april, Amerikas erfaringer fra det japanske angreb på Pearl Harbour har vist, at den, der mener roligt at kunne afvente et angreb, kan friste til at fremkalde et angreb. Den politiske udvikling i verden har gjort et angreb til en mulighed når som helst, hvor som helst og mange steder på een gang. Et angreb kan komme med lynets pludselighed, med et tordenskralds voldsomhed, med en naturkatastrofes ødelæggende kraft, og det er denne mulighed, der i dag udsætter Danmark for en dødelig fare, både Danmark som helhed, vore indkaldte forsvarsstyrker i kaserne, den militære udrustning i depoterne og den eventuelle mobilisering, som skal foretages i givet tilfælde, og dermed hele muligheden for et forsvar.

Forsvarets første opgave er den præventive at forhindre, at man fristes fra anden side til at begynde en krig. Dette er forsvarets vigtigste opgave. Forsvarets anden opgave er en defensiv, hvis den præventive skulle svigte. Præventionen er vigtigere end defensionen. En vigtig del af præventionen er dette ikke at friste til et angreb ved at udsætte defensionen for en pludselig og total udslettelse.

Retsforbundet og retsforbundets rigsdagsgruppe har altid haft to hjørnefundamenter for sin stilling til forsvaret: frivillighed som et retskrav og anerkendelse af, at forsvaret, det ydre retsværn, er en statsopgave. Nogle af os har lagt hovedvægten på det ene, andre har lagt hovedvægten på det andet. I dag, hvor udviklingen har medført, at frivilligheden ikke længere blot er et retskrav, men også er blevet et spørgsmål om militær effektivitet, i dag, hvor Danmark ikke længere står overfor den vanskelige eller umulige opgave at skulle skabe et isoleret forsvar, i dag, hvor vi er et led i den store, omfattende, demokratiske defensivpagt, i dag går disse to hovedlinier op i en højere enhed, der giver sig udtryk i dette forslags hovedlinier.

Vort forslag til rigsdagsbeslutning er ganske enkelt. Det bygger på den bestående forsvarsordning, og det bygger på det bestående lægdsvesen. Det foreslår få æn-

dringer, men betydningsfulde ændringer. Det bygger på en række principper, som er samlet i fire punkter med tilhørende bemærkninger.

Det første punkt er frivilligheden, som er udtrykt i punkt 1, der lyder sådan:

„Til forsvaret anvendes udelukkende frivilligt personel.“

Det andet punkt er opbygningen af den faste kerne og beredskabet. Disse to punkter er udtrykt i punkt 2 A og punkt 2 B, som lyder:

„Forsvarets personel består af:

A. personer, der efter at have gennemgået militær uddannelse vælger militærtjenesten som fast erhverv enten som menige eller som befalingsmænd,

B. personer, der efter at have gennemgået militær uddannelse går ind i civilt erhverv, men er til rådighed for forsvaret enten som menige eller som befalingsmænd.“

Det fjerde princip, som vi lægger stor vægt på, er spredningen både af personel, depoter og udrustning og standsningen af kasernebyggeriet. Disse principper er udtrykt i punkt 3, hvor der står:

„Af hensyn til sårbarheden overfor bombeangreb og sabotage spredes personel og udrustning mest muligt såvel under som efter uddannelsen. Mandskabet kan bo hjemme, således at nyt kasernebyggeri standses og forsvarets faste bygningsanlæg indskrænkes.“

Det sjette princip, rationalisering af tjenestetiden og uddannelsen, er udtrykt i punkt 4:

„Tjenestetiden udnyttes så intensivt som muligt på grundlag af arbejdsanalyser og andre nye rationaliseringsforanstaltninger.“

Og det syvende princip er dette, at den gammeldags mobilisering, som næppe længere er mulig under et pludseligt opstået krigerisk angreb, skal overflødiggøres, således at såvel den faste kerne som beredskabet er parat og kun behøver en alarmering, ikke en mobilisering.

De enkelte punkter indenfor forslaget skal jeg lige knytte nogle få bemærkninger til. Frivillighedsprincippet kan vække ængstelse hos nogle for, om der vil melde sig tilstrækkeligt mange til et frivilligt værn, men de mennesker, jeg har truffet, har næsten altid været ængstelige for, at andre ikke vil melde sig, hvorimod de ofte er af den overbevisning, at de nok ville melde sig selv.

Vi står overfor den realitet, at Danmarks officerskorps er frivilligt, og mange af vore underbefalingsmænd er det, vort politikorps og vort brandkorps er frivilligt. Modstandsbevægelsen var bygget på frivil-